

Ролята на психолога в мултидисциплинарния екип за ранната диагностика, превенция и терапия на деца с координационни смущения, церебрална парализа и проблеми в развитието

Жулиета Темникова, Петя Атанасова, Иван Чавдаров,

Специализирана Болница за Деца с Церебрална Парализа “Св.София”

Представена е ролята на мултидисциплинарния подход за комплексна, поливалентна, многоетапна диагностика, терапия, рехабилитация, обучение и превенция на деца с координационни смущения, церебрална парализа и проблеми в развитието. За оптимизиране на психо-моторния потенциал при тези деца се налага ранен скрининг и прилагане на адекватна рехабилитационна програма. Тя се организира и осъществява от екип, състоящ се от две основни групи специалисти – медици и немедици. Екипът е този, който насочва и мотивира родителите, включително и взаимоотношенията с децата им, както в терапевтична, така и в домашна обстановка, поради което една от основните му задачи е обучението на родителите като ко-терапевти.

Особено място при диагностицирането, изготвянето на терапевтична програма и консултирането на семейството на детето със специфични нужди заема психологът. Терапевтичните интервенции са насочени към прилагане на когнитивна и поведенческа терапия; сензорно обучение, фамилно консултиране и терапия, както и водене на групи за взаимопомощ на родители на деца със специфични нужди.

Семейството се разглежда от гледна точка на системния подход. Изследва се комуникацията (вербална и невербална) между отделните членове на семейството и детето. Тестват се очакванията и заявените от родителите проблеми. Прави се оценка на въздействието на заявения проблем върху семейството и как семейството въздейства върху проблема. Изяснява се спецификата на заболяването, неговото развитие и евентуални последствия, мястото и ролята на родителя в лечебния процес и предлагане на подходящи модели на родителски грижи във връзка с емоциите, които предизвиква заболяването.

Специфичността на отклоненията в детското развитие отправя предизвикателства както към специалистите, така и към членовете на семейството, тъй като е важно да има „напасване” между вярванията и разбиранията на семейството, изправено пред болестта и специалистите.